

Ben Kaymakamı GÖRDÜM; Ama Kaymakam Beni GÖRMEDİ

Neslihan KILIÇ

İMKB Alparslan Ortaokulu Öğretmeni

Üniversiteden yeni mezun olmuş, çiçeği burnunda bir öğretmen olarak, yüreğim pır pır, Konya'nın Cihanbeyli ilçesinde, Merkez Atatürk İlköğretim Okulu'nda göreve başlamıştım. Meslekte henüz çok yeniydim. Üniversitede elbette ki çok şey öğrenmiştim, ama asıl öğreneceklerim bundan sonra başlıyordu belki de. Öğrencilerimle bir arada oldukça ve onları tanıdıkça fark ettiklerim gibi.

İlk günlerden sonra zaman su gibi akıp geçti ve 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı Töreni zamanı gelip çattı. İlçe merkezinde bulunan 6 İlköğretim Okulu bir araya gelecek ve pazar yerindeki büyük alanda kutlamalar birlikte yapılacaktı. Her yıl 2 okul töreni üstleniyor, diğer okullar ve öğrencileri de törene izleyici olarak katılıp coşkuyu paylaşıyordu. O yıl biz görevli değildik, yalnızca izleyici olarak tören alanında iddik.

Her okuldan, görevli öğretmenler öğrencilerini sıraya dizmiş törenin başlamasını bekliyordu. Saygı duruşu ve İstiklal Marşı'nın ardından İlçe Kaymakamımız sırayla, okul öğrencilerinin oluşturduğu sıraların başına gelip, "Bayramınız kutlu olsun!" diye sesleniyor ve öğrenciler hep bir ağızdan, "Sağoollll" diye yanıtlıyorlardı. Sıra bi-

zim okula gelmek üzereydi. Ben sıranın en önünde duruyordum ve çocukların düzgünce sırada olup olmadıklarını kontrol ediyordum. Tam bu sırada öğrencilerin arasında bir karmaşa, arkadan öne doğru bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Arkalardan bir öğrenci heyecanla öne doğru geçmeye çalışırken arkadaşlarını itiyor, bu karmaşada sıra bozuluyordu. Mert'ti bu. Biraz kızgınlıkla yanına gidip onu durdurdum,

"Mert neler oluyor burada? Niçin arkadaşlarını itiyor sırayı bozuyorsun?" dedim.

Mert heyecandan sözcükleri yutarak, "Öğretmenim" dedi:

"Ben de Kaymakamı görmek istiyorum."

Önce çok şaşırdım sonra onun söylediğini tekrar ettim:

"Kaymakamı yakından mı görmek istiyorsun?"

"Evet, öğretmenim. Kaymakamı görmek istiyorum."

Düşündüm de Mert haklıydı! Kaymakamı yakından görmek istiyordu ve onu kıracak değildim.

"Peki" dedim "Gel benimle."

Mert'i sıranın en önüne geçirdim. Selamlaşma sırası yaklaştıkça Mert'in heyecanı artıyor, bense onu şaşkınlıkla izliyor hatta biraz da abarttığını düşünüyordum. Nihayet sıra bizim okula geldi. Kaymakam, okulumuz öğrencilerinin ve tabi en başta Mert'in oluşturduğu sıranın başına geldi:

"Bayramınız kutlu olsun çocuklar!"

Çocuklarımız hep bir ağızdan, "Sağollllll" diye yanıtladı. Mert içlerinde en yürekten ve heyecanla bağırıyordu. Hatta bağırırken bedeni daha da dikleşmiş iyice hazır ola geçmişti. Masmavi gözlerini kırıştıra kırıştıra öyle yürekten bağırıyordu ki, onca çocuğun arasında onun sesi seçilmişti sanki. Kaymakam uzaklaşmış ve protokoldeki yerini almıştı. Mert'in yüzüne baktım, çok mutlu olacağını zannetmiştim, oysa yüzünde bir endişe hatta endişeyle karışık bir hayal kırıklığı sezmiştim. Elimi omzuna koyup ona doğru eğildim,

"Mert, Kaymakamı gördün mü yavrum?" dedim.

Mert çakmak çakmak gözlerini bana doğrulttu ve ömrüm boyunca unutamayacağım, hayal kırıklığıyla bezenmiş şu sözleri sarf etti:

"Öğretmenim ben Kaymakamı gördüm; ama Kaymakam beni görmedi!"

Bu yanıtı çok şaşırmıştım. Mert Kaymakamı görmek için onca arkadaşının arasından sıyrılmaya çalışmış, bin bir zahmet çekmiş, ama Kaymakam onu görmemişti! Benim, Mert için önemini kavrayamadığım hatta başta abartıyor diye düşündüğüm bu olay onun için ne kadar da önemliydi. Mert, sadece fark edilmek istemişti.

O çakmak çakmak gözler, iri iri açılan gözler, bana öğretmenlik yaşantımın belki de hiçbir zaman unutamayacağım ilk dersini verdi. Her çocuk sevmek, önemsenmek ve sadece topluluğun bir parçası olarak değil, birey olarak da fark edilmek istiyordu.